

staaer: da Gbeltoft Amtstue, — der er nemlig to Amtstuer i Randers Amt, hvoraf den ene ligger i Gbeltoft — vægrede sig ved at iværksætte denne Opkrævning, blev sidstnævnte under 4de Juli tilskrevet, at man ikke sandt Anledning til at fritage Amtstuen for denne Byrde; men paa Grund af, at Amtstuen fremdeles vægrede sig, er Sagen under 21de Juli forelagt Indenrigsministeriet til Afgjørelse. Naar han derefter var kommen saa langt, at han var naaet til Extracten Nr. 39, vilde han saa have seet, at der var blevet forelagt en Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 14de Septbr., hvori meldes, at det ikke paaligger Amtsforsvalterne, men Retsbetjentene at opkræve, hvad der skal refunderes Amtsrepartitionens for Forskud til Arresthuusleie, Retsvidners Løn m. m. Det er deraf klart, at her ikke er Tale om egentlige Amtstueafgiffter.

J. A. Hansen: Jeg vilde blot med et Par Ord gjøre opmærksom paa, at vi her have et nyt Beviis paa, hvor daarligt Borgerne i Grunden ere stillede i deres Retsforhold til Embedsstanden her i Landet. Den ærede Indenrigsminister har selv indrømmet, at her er begaaet Feil i denne Sag af Vedkommende, og det er jo beviisligt, at denne Feil har været til stor Forulempelse for Mange, der ere komne til at betale Noget, som deres Formand i Eiendommen skulde have betalt, og det aldeles uden Formandens eller deres egen Skyld; altsaa Indenrigsministeren indrømmede, at der er begaaet Feil af Embedsmænd, hvileksomhelst det nu maatte være, og at denne Feil maatte være til Forulempelse for flere Beboere, men dog, siger han, finder det Offentlige sig ikke foranlediget til at gjøre Noget ved denne Sag, men henviser de Vedkommende til privat Sogsmaal. Ja, det er en daarlig Trøst ligeoverfor Embedsstanden, at Embedsstanden kan begaa Feil, som den ikke kommer til at lide det Allermindste under, men som Statens Borgere kunne komme til at lide meget under, og det uden at den vedkommende Minister, der staaer over de underordnede Embedsmænd, skøndt han selv indrømmer, at de have begaaet Feil, vil foretage Noget derimod, men kun siger: jeg finder ingen Anledning til at gjøre Noget i denne Sag; ville de Forurettede Noget, kunne

de søge Opreisning ved privat Sogsmaal. Men derved nødes Borgerne til at give maa skee flere Penge ud, om de have dem, end Sagen er værd, og den Fattige til at taale og tie til Alt, hvad der i saa Henseende udøves mod ham.

Indenrigsministeren: Jeg skal dog bemærke, at jeg ikke har talt om noget Lovstridigt, og endnu mindre er der Tale om at forurette Nogen. Det er overladt til Amtsraadenes Bedømmelse, naar Tiden er kommen til at saadanne mindre Forskud skulle refunderes paa de enkelte Jurisdictioner, som de paahvile, og for hvilke Repartitionsfonden har gjort Forskud, da det bør skee, naar saadanne Udgifter ere samlede til et saadant Beløb, som væsende kan repareres. Det er altsaa en Gjensstand for deres Paaagtelse og Bedømmelse, om det kommer noget tidligere eller sildigere. Det er, som det synes, klart, at man i denne Sag kunde have viist mere Hurtighed; men der er ikke begaaet nogen saadan Lovstridighed, hvorfor Nogen kunde kaldes til Ansvar. Jeg troer virkelig ogsaa, at den Ulempe, som nogle Enkelte kunne have lidt ved at Udgifterne ere blevne forsilde reparerede og indkrævede, ikke kan være af nogen stor Betydning; og, som jeg bemærkede før, ligger det allerede i den communale Forbindelses Natur, at det meget ofte maa skee, at de Udgifter, som ere paa løbne i en tidligere Tid, først blive inddreyne og lignede i en paafølgende Tid; ligesom ogsaa ofte de Indtægter og Godtgjørelser, som egentlig skulde tilfalde Communen til en vis Tid, først komme til den i en senere Tid. Det vil da blive en Sag imellem den forrige og den nye Eier indbyrdes, hvorvidt nogen Erstatning imellem dem skal finde Sted, fordi man har lignet Afgifter, som efter deres Natur have været Gjensstand for Ligning sildigere, og som baade efter Sagens egen Natur og efter udtrykkelige Forskrifter skal med Hensyn til den Termin, hvorved en Afgift ophører at være berettiget til Execution, regnes fra den Tid, Repartitionen er gjort. Der er ingen Uret begaaet i, at de først ere lignede, efter at Eiendommen er kommen i andre Hænder, og den Sikkerhed, man faaer ved de Attester, som Lovgivningen har bestemt, for at der ingen Afgif-